

Čís. 3629.

Pokus lehkého uškození na těle (§§ 8, 411 tr. zák.) hozením kamene po osobě stojící u otevřeného okna.

Použití mimořádného práva zmírňovacího podle § 266 tr. zák. a zaměňovacího podle § 261 tr. zák. je výrokem rázu arbitrního, jež lze napadati jen odvoláním, nikoliv zmateční stížností (§ 281 čís. 11 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 19. října 1929, Zm I 335/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 21. března 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem nedokonaného lehkého ublížení na těle podle §§ 8, 411 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 10 a 11 § 281 tr. ř. Podle čís. 10 § 281 tr. ř. namítá, že obžalovaná měla býti uznána vinnou kulposním přestupkem podle § 431 tr. zák., nikoliv dolosním činem podle §§ 8 a 411 tr. zák., jehož skutková podstata prý není dána. Zejména prý není zjištěno, že obžalovaná jednala v přímém úmyslu poškoditi H-ou na těle tak, by poškození zanechalo po sobě viditelné známky a následky; šlo jí prý jen o to, by H-ou odehnala od okna. Rovněž prý není zjištěno, že kámen byl hozen takovou prudkostí, že by byl způsobil H-é lehké ublížení na těle, kdyby ji byl skutečně zasáhl; naopak prý »jest míti za to, že kámen hozený do výše a z větší vzdálenosti nemůže způsobiti tělesné poškození«. Šlo prý jen o čin kulposní, trestný podle § 431 tr. zák. Než zmateční stížnost není provedena po zákonu, neboť vychází ze skutkových předpokladů v rozsudku nezjištěných. Že hození kamenem po osobě, stojící v otevřeném okně (přízemního domku) jest in abstracto způsobilé přivoditi lehké ublížení na těle, nebylo třeba blíže dokazovati a napadený rozsudek to po skutkové stránce zřejmě předpokládá. Že by takové poškození na těle jen v konkrétním případě nebylo mohlo nastati, kdyby byla obžalovaná H-ou skutečně zasáhla, rozsudek nezjistil. Naopak soud výslovně zjistil, že obžalovaná hodila po H-é, stojící v otevřeném okně kamenem, by jí úmyslně na těle (rozumí se lehce) ublížila, a že skutek jen náhodou nebyl dokonán, protože H-á včas od okna uskočila. Pokud zmateční stížnost prostě popírá úmysl obžalované v rozsudku náležitě zjištěný a nedbá dotyčného skutkového zjištění, jež nenapadá žádným formálním zmatkem, neprovádí uplatňovaný hmotněprávní zmatek po zákonu.

Zmateční stížnost není odůvodněna ani, pokud uplatňuje zmatek čís. 11 § 281 tr. ř., vytýkajíc, že soud vykročil z mezí svého práva zmírňovacího podle § 266 tr. zák. a zaměňovacího podle § 261 tr. zák. tím, že, ač použil ustanovení § 266 tr. zák., nesnížil trest pod nejmenší sazbu trestní a že ne-

použil práva záměny trestu podle § 261 tr. zák. a nezaměnil vězení prvního stupně v peněžitou pokutu přiměřenou majetkovým poměrům obžalované, ačkoliv prý jsou tu podle názoru stěžovatelčina okolnosti hodně zvláštního zřetele (že je zachovalá, jednala v prudkém hnutí mysli, k činu byla vyprovokována nadávkami, a že nedošlo k poškození). Přehlížíť, že v obou případech jde o fakultativní právo soudu, jehož za jistých zákonných předpokladů může, ale nemusí použít, že tedy jde o výrok arbitrního rázu, jež lze přezkoumati jen k odvolání; přehlíží, že důvod zmatečnosti rozsudku podle čís. 11 § 281 tr. ř. byl by dán, kdyby soud, vyměřuje trest hlavní nebo vedlejší nebo vyslovuje se o podmíněném odkladu trestu, porušil nebo nesprávně použil hmotně-právního zákona v některé z oněch — imperativních, obligatorních — zásad a předpisů, které jsou nezávislé na volném uvážení soudcovském a jichž jest proto soudu povždy dbáti. O takové porušení v souzeném případě vůbec nejde a jíti nemůže a stěžovatelka provádí oněmi vývody věcně odvolání z výroku o trestu.

Čís. 3630.

Hlásání sebeurčovacího práva v tom směru, že se buď část státního národa (Slováci) nebo národní menšina (Maďaři) oddělí s územím jimi obývaným od státu, do něhož jsou vtěleni platnými mezinárodními smlouvami, a utvoří buď stát nový nebo se přivtělí ke státu cizímu, směřuje proti ústavní jednotnosti republiky (§ 14 čís. 1 zák. na ochr. rep.).

»Zprávou« ve smyslu § 18 čís. 1 zák. na ochr. rep. jest sdělování určitých skutečností minulých, přítomných nebo budoucích; spadá sem tvrzení, že Československo zbíjí do války proti S. S. S. R.

(Rozh. ze dne 19. října 1929, Zm I 354/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 8. dubna 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem šíření nepravdivých zpráv podle § 18 čís. 2 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 téhož zákona, mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce — čís. 9 a) § 281 tr. ř. — namítá zmateční stížnost, že obžalovaný neměl býti odsouzen a) pro přečin podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. proto, že konečné věty článku nenapsal a ve zbývajících částech, psané klidným a věcným způsobem, nelze prý spatřovati pobuřování, které předpokládá použití silnějších výrazových prostředků. Než zmateční stížnost přehlíží, že obžalovaný podle zjištění rozsudku použil takových silnějších prostředků k tomu, by v masách dělníků a rolníků vyvolal nepřátelský vztah proti ústavní jednotnosti československého